

# Hatszáz ezer lépés

■ GONDOLATOK A MAGYAR ZARÁNDOKÚTRÓL

**Öt év után egyszer csak újra felébredt az érzés: menni kellene. Gyalogolni, elfáradni, gondolkodni, megpihenni.**

Mivel a magányos zarándoklat-hoz továbbra sem vagyok eléggé bátor, ezúttal Éva barátnőmmel ketten vágtunk neki a 430 kilométernek és a szabadságnak.

## A mi utunk

Mint ahogyan azt a szervezők a weboldalon megfogalmazzák, a Magyar Zarándok-

út egy keresztény szellemiségű út. A barátság, békesség, szeretet, elmélyülés és megnyugvás útja. Segít a testi, szellemi és lelki megújulásban. Az út végigjárása nehéz feladat és időnként nagy toleranciára van szükség hozzá. Az utat mindenki önként, saját akaratából, saját felelő-

ségére járja, ennek figyelembevételével kell gondoskodnia saját ellátásáról. A Magyar Zarándokút hazai szent helyeket érintve Esztergomból vezet Máriagyúdre. Különböző történelmi utakat (római út, Árpád-kori utak, jeruzsálemi zarándokút, kereszties hadjáratok útja, Szent Jakab út, stb.) fedve, érintve halad északról déli irányba. Országhatártól országhatárig szeli át hazánkat, egyfajta keresztmetszetet ad Magyarországról, természeti és épített értékeinkről, az itt élők életéről. A Magyar Zarándokút érinti mindhárom nagy történelmi zarándokutat. Haladhatunk rajta Jeruzsálem felé, Róma irányába és Santiago de Compostelába az arles-i Caminón. Résztvévő válhat a Czestochowa-Medjugorje között tervezett nemzetközi zarándokútnak. Az út fizikai meg-

testesítését a zarándokszállások kb. 20–35 kilométerenkénti hálózata és a kijelölt, „felfestett” útvonal adja. Körülbelül ez az a táv, amit egy átlagos állóképességű zarándok egy nap alatt meg tud tenni. A hagyományokra alapulóan tervezett útvonal többnyire földutakon, turistaösvényeken a természetben vezet, de a közbeeső települések belterületeit is érinti. A zarándokút teljes hossza mintegy 430 km. Az útvonal hosszának fele hegyvidék, fele pedig alföl-

lábamban, de ma sem tudom a választ. És miért itthon, kérdezik mások? Ha már útra kel az ember, legyen külföld: új tájak, új élmények. Nos, erre sem tudok válaszolni, hiszen sokak szerint semmi élményszerű nincs abban, hogy rekkenő hőségben vagy ru-



Erdő mélyén bújik meg a szentkúti kápolna Pilisszentkereszt határában

di sík terep. Átvezet a Pilisen, a Kiskunsági Nemzeti Parkon és a Mecseken.

## De miért is?

Többen kérdezték már tőlem, hogy mi a jó a gyaloglásban? Sok-sok kilométer van már a

hát tépkedő szélben országút mellett, mező szélén, szűk erdei ösvényen, hosszan kanyargó árvízi gáton vagy éppen „unalmas” mezőgazdasági területeken gyalogol az ember. Igazat adok nekik, első pillantásra tényleg így tűnik. Számomra mégis valami



Szomjas vándornak a legjobb a jéghideg forrásvíz

megfoghatatlan vonzereje van az út során a leghétköznapibb helyeknek is. S még csak nem is vallásos érzületből: megkeresztelték bár, de nem vagyok aktív vallásgyakorló. Mint kulturális emlékeket, megcsodálom persze a kegyhelyeket, templomokat, kápolnákat, de számomra nem a vallásos tartalom az út értelme. Egyszerűen csak az a speciális élethelyzet, amelyet a fizikai terhelésnek, a megszokott körülmények nélkülözésének és a gondolataimmal való elmélyültebb együttlétnak a sajátos ▶



A dombok ölelésében Mecseknádasd

keveréke hat át. Egyfajta magány ez, ám jóleső és feltöltő magány. Akkor is, ha van társa a zarándoknak az úton, hiszen fontos, hogy „békén hagyjuk” egymást, vagy éppen csak oly mértékben legyünk társasága a másikkal, amennyire ő szükségét érzi.

### Találkozások

Ahogy a hétköznapokban, az úton is adódnak véletlen találkozások. Egy-egy estére, néhány órára, de lehet, hogy csak néhány percre szólóak, amelyek mégis nyomot hagynak maguk után. Emlékeket, élményeket. Így találkoztunk a derűs Lacival, az aranykezű kőfaragóval egy mecseki kis faluban, Kisújbányán. A saját házukban látott vendégül minket egy éjszakára, olyan nyíltszívű vendégszeretettel, mintha nagyon régóta ismernénk egymást. Hasonlóan fantasztikus embert ismerhettünk meg párjában, Gyöngyiben is, aki az elfoglalt üzletasszonyként a fővárosban töltött hétköznapok után

hétvégezte otthon, a kis faluban a közösségi élet és a hagyományörzés egyik mecénása és motorja. De öröm volt megismerni Lacit, a dabasi zarándokszállás jókedvű vezetőjét is, aki civilben cukrászmester, így hamar lett közös témánk az esti beszélgetésnél. Imrével egy napot haladtunk együtt az úton, csendes humorával kiváló társaságnak bizonyult, tájékozódási képessége pedig megkönynyítette számunkra azt a pusztai szakaszt, ahol a ritkásan kihelyezett jelek mellett egyébként csak nehézkesen boldogultunk volna az eligazodással. Tamással, a nagy álmodó, tiszta szívű filmrendező-fesztiváligazgatóval már jó ismerősökként találkoztunk, hiszen náluk már nem először szálltunk meg Kalocsa mellett, a pár házból álló, varázslatos atmoszférájú Gombolyagon.

### Élmények lépten-nyomon

Csak egy gyalogos út során találkozhat az ember igazán test-

közlel a természettel. Még sokáig nem fogom elfelejteni azokat a pillanatok, amikor lélegzetvisszafojtva figyeltük, ahogy átsuhan a réten egy fenséges szarvacsorda. Ahogy tanácstalanul meredtünk egymásra egy borzzal az erdei ösvényen, vagy amikor éppen kupaktanácsot tartott karnyújtásnyira tőlünk, egy vastag faág a mókuscsalád. És sokáig ott marad még a számban a kisbolt lépcsőjén elfogyasztott, kefirbe mártogatott friss kifli íze. Vagy a lekaszált széna illata a mezőn, ahol ebéd után pihentünk egyet. Sok-sok apró emlékfoszlány raktározódott el, ezek bármikor előhívhatók és újraélhetőek, hiszen éppen ez az egyik legnagyobb ajándéka az útnak: a megmaradó emlékek gyűjteménye.

A hétköznapokba való visszatérés – a várakozásnak megfelelően – persze kijózanító volt. A lépten-nyomon rám zúduló negatív hírek,



Múlandó szépségek, örök emlékek

politikai őrjöngések, közösségi oldalak számára szépen megformált hazugságok és önáltatások, a leghétköznapibb dolgok miatti egymás torkának ugrás mind-mind ismerősen köszönt rám, amikor kinyitottam az első újságot és először bekapcsoltam a számítógépet. De most már tudom, hogy létezik az a másik Magyarország. Aki nem hiszi, járjon utána. Az Út mindenkit megvár.

Szilágyi Irén

